

Boris nakoukl dovnitř. Všechny závodní vozy klidně odpočívaly. Ale opravdu všechny? Co ten poslední až docela vzadu? Není to Roary? Celý se ve spánku třese, plechy skřípou, motor vrčí.

„Áááá,“ vykřikl Roary, „to jsi ty, Borisi? Právě se mi zdálo, že jsem se vyboural a závod nedojel!“

„Už je to pryč, Roary,“ chlácholil ho Boris a jemně ho popleskal po kapotě. „Zdálo se ti něco ošklivého.“

„Zítرا nemůžu závodit,“ nařikal Roary, „bojím se, že to zkazím jako v tom snu!“

„Ne, zvládneš to, uvidíš!“ přesvědčoval ho Boris. Pak ho něco napadlo. „Co kdybych ti pověděl pohádku? Myslíš, že by ti pomohla usnout?“

„...sím, ano,“ špitl Roary.

„Dobrá. Kde bych měl začít... Už vím...“ Boris začal vyprávět: „Bylo nebylo. Malé červené autíčko přijelo poprvé do Stříbrné stopy a jmenovalo se – Roary...“

